Ніч. На стоках небозводу
Мерехтять сріблисті зорі,
Чорні пасма скиб на морі
Крає вістря пароходу
Й білить пухом шумовини.
У каюті хтось співає
Монотонну скорбну думу,
З темноти і стогнів шуму
Тиха туга виринає,—
Як вода, пливуть години.
Тихо. Зорі потопають
В океані хмар і ночі,
Понад хвилі грім грохоче,
По каютах скрізь дрімають —
Серце, цить! Засни, дитино!

Пароход Салона 22.IV.1908